

อิลลิเจนท์ แผนลับดับโลก

ALLEGIANT

เวโรนิกา รอร์ เซียน นิลิน แพล

ภาคสุดท้ายของ ไดเวอร์เจนท์ โรแมนติกแอ็คชั่นแฟนตาซีสยบโลกที่โด่งดังที่สุดในตอนนี้!!

ทุกคำถามที่มีคำตอบ

จะต้องได้รับการตอบ หรือมีความพยายามจะค้นหาคำตอบ
เราจะต้องไม่ยอมรับความเชื่อใด ๆ จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์

คำตอบที่ผิดจะต้องได้รับการแก้ไข

คำตอบที่ถูกต้องจะต้องได้รับการยืนยัน

— ปรินซิเพอแห่งเออร์โตต์

1

กรีซ

ฉันเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องซัง ภายในสำนักงานใหญ่ของเออร์โดต์ คำพูดของผู้หญิงคนนั้นยังดังก้องอยู่ในหัวของฉัน ชื่อของฉันคืออีดิธ ไพรเออร์ มีเรื่องมากมายที่ฉันตั้งใจที่จะได้สัมภาษณ์มันไป

“ตกลงเธอไม่เคยเห็นผู้หญิงคนนั้นมาก่อน แคร่รูปถ่ายก็ไม่เคยขึ้นเธอ” คริสติน่าถาม ขาข้างที่ได้รับบาดเจ็บของเธอวางอยู่บนหมอน เธอถูกยิงในระหว่างที่เราพยายามจะนำวิดีโอของอีดิธ ไพรเออร์ ออกมาเผยแพร่ให้คนในเมืองได้รับรู้ ในตอนนั้นเราไม่รู้สักนิดว่าวิดีโอจะบอกอะไร หรือเรื่องนั้นจะสั่นคลอนรากฐานความเชื่อที่พวกเราเคยยึดถือ รวมถึงระบบเผ่าและอัตลักษณ์ของเรามากเพียงใด “ผู้หญิงคนนั้นอาจเป็นยาหรือป่าของเธอ ไม่ก็ญาติสายใดสายหนึ่ง”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่รู้” ฉันพูดแล้วหมุนตัวกลับเมื่อเจอกำแพง “ไพรเออร์เป็นนามสกุลของพ่อ...ตอนพ่อยังมีชีวิตอยู่นะ ดังนั้นเธอจะต้องเป็นญาติข้างพ่อ แต่อิดิธเป็นชื่อของชาวแอ็บเนแกนซ์ แต่ญาติฝ่ายพ่อของฉันเป็นเออร์โดต์ ดังนั้น...”

“ดังนั้นอีดิธจะต้องแก่มาก” คำว่าพูดแล้วเอียงศีรษะพังกำแพง จากมุมนี้

เธอช่างดูเหมือนน้องชายของเธอ วิล เพื่อนของฉัน คนที่ฉันยิง จากนั้นเธอก็นั่งตัวตรงแล้ววิญญาณของวิลก็หายไป “ย้อนขึ้นไปหลายรุ่น เป็นบรรพบุรุษรุ่นแรก”

‘บรรพบุรุษ’ คำนั้นให้ความรู้สึกที่ตัวฉันเก่าแก่ เหมือนนิฐิที่ผุกร่อน ฉันเอามือแตะผนังห้องซึ่งขณะที่หมุนตัวกลับ ผนังสีขาวให้ความรู้สึกเย็นเยียบ

บรรพบุรุษของฉัน และนี่ก็เป็นมรดกที่เธอมอบให้ฉัน การได้เป็นอิสระจากเผ่า และข้อมูลที่ว่าความเป็นไคเวอร์เจนท์ของฉันมีความสำคัญมากกว่าที่ฉันเคยคิดไว้ การดำรงอยู่ของฉันเป็นสัญญาณที่บอกว่า เราจะต้องออกจากเมืองเพื่อไปช่วยใครก็ตามที่อยู่ข้างนอกนั้น

“ฉันอยากรู้” คำว่าพูดแล้วเอามือลูบหน้า “ฉันอยากรู้ว่าเราอยู่ในนี้มานานแค่ไหนแล้ว เธอช่วยหยุดเดินสักนาทีได้มั้ย”

ฉันหยุดกึกที่กลางห้องซึ่งแล้วเลิกหัวเราะ

“โทษที” เธอพึมพำ

“ไม่เป็นไร” คริสติน่าว่า “เราถูกขังอยู่ในนี้มานานเกินไป”

เป็นเวลาหลายวันแล้วนับตั้งแต่เธอสิ้นควบคุมเหตุการณ์รุ่นวายภายในลิอบบี้ของสำนักงานใหญ่เออร์ไคต์ด้วยการออกคำสั่งสั้นๆ ไม่กี่คำ จากนั้นก็กวาดต้อนนักโทษทั้งหมดไปยังห้องขังบนชั้นสาม ผู้หญิงไร้เผ่าเข้ามาทำแผลและทิ้งยาแก้ปวดไว้ให้เรา เรากินอาหารและอาบน้ำไปหลายรอบแล้ว แต่ไม่มีใครบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้นที่ข้างนอกบ้าง ไม่ว่าฉันจะชักใช้พวกเขาแค่ไหนก็ตาม

“โทไปอัสน่าจะมาหาฉันได้แล้วนะ” ฉันพูดแล้วทิ้งตัวลงนั่งที่ขอบเตียง “เขา อยู่ที่ไหน”

“บางที่เขาอาจยังโกรธที่เธอหลอกเขาและแอบไปร่วมมือกับพ่อของเขา” คำร่าว่า

ฉันมองเธอตาเขียว

“ไฟร์ไม่ใช่คนใจแคบแบบนั้นหรอก” คริสติน่าบอก แต่เพื่อจะปรามคำร่า

หรือปลอบใจฉัน ฉันไม่แน่ใจนัก “อาจมีเรื่องบางอย่างทำให้เขามาไม่ได้ เขาบอกเธอให้เชื่อใจเขา”

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ในขณะที่ทุกคนตะโกนโหวกเหวกและพวกไร้เผ่าพยายามไล่ต้อนพวกเราไปหาบันได ฉันยึดชายเสื้อของเขาแน่น เพราะไม่อยากพลัดหลงกับเขา เขาจับข้อมือฉันแล้วดันฉันออกไป จากนั้นเขาก็บอกฉันว่า *เชื่อใจฉัน เธอต้องไปกับพวกเขา*

“ฉันก็พยายามอยู่” ฉันบอกและนั่นก็เป็นความจริง ฉันพยายามเชื่อใจเขา แต่ทุกส่วนในร่างกายของฉัน ทุกเส้นใยและเส้นประสาทในตัวฉัน กระเสือกกระสนที่จะเป็นอิสระ ไม่เพียงแต่จากห้องขังนี้ แต่เป็นเมืองที่เป็นเหมือนคุกที่คุมขังเราไว้แห่งนี้ด้วย

ฉันอยากเห็นว่ามီးอะไรอยู่นอกรั้ว

2

โทไบอัส

ผมไม่สามารถเดินทางผ่านโคงทางเดิน พวกนี้โดยไม่คิดถึงวันที่ตัวเองยังเป็นนักโทษอยู่ที่นี้ ผมต้องเดินเท้าเปล่า และเจ็บระบมทุกครั้งที่ยับตัว และที่มากับความทรงจำพวกนั้นคือ วันที่รู้ว่าเบียทริซ ไพรเอร์ กำลังเดินทางไปสู่ความตาย เมื่อผมกระแทกประตูซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขาเรอตกห้อยลงจากอ้อมแขนของปีเตอร์ ซึ่งเขาบอกผมภายหลังว่าเธอแค่ยับตัวไม่ได้เพราะฤทธิ์ยาเท่านั้น

ผมเกลียดที่นี่

มันไม่ได้สะอาดเหมือนสมัยที่ที่นี่ยังเป็นที่ทำการของเออร์ไลด์ ตอนที่ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยร่องรอยของสงคราม ผมนั่งเต็มไปด้วยรูกระสุนและเศษหลอดไฟตกเกลื่อน ผมเดินย่ำรอยเท้าสกปรกภายใต้หลอดไฟติดๆดับๆ ไปยังห้องขังของเธอ พวกเขาปล่อยให้ผมเข้าไปโดยไม่ถามอะไรสักคำ นั่นเป็นเพราะผมใส่ปลอกแขนสีดำที่มีตราสัญลักษณ์ของพวกเขาไว้ผ่าซึ่งเป็นรูปวงกลมว่างๆที่แขน และมีเค้าหน้าของเอเวอลีน โทไบอัส อีตัน เคยเป็นชื่อที่น่าอายแต่ตอนนี้มันเป็นชื่อที่ทรงอำนาจมาก

ทริซนั่งอยู่บนพื้น ไหล่ชนไหล่กับคริสติน่าและเยื้องกับคาร์รา ทริซของผมควรดูซีดเซียวและเล็กจ้อยเพราะเพิ่งผ่านศึกมา อีกอย่างเธอก็ตัวเล็กและ

ผิวก็ขาวซีดอยู่แล้ว ทว่าตอนนี้เธอกลับดูใหญ่คับห้อง

เมื่อดวงตากลมโตของเธอประสานเข้ากับผม เธอก็กู้ขึ้นยืน แขนเธอทอดยาวผมแน่น หน้าเธอชบอยู่กับอกของผม

ผมใช้มือหนึ่งบีบไหล่เธอแล้วใช้มืออีกข้างลูบผมเธอ ผมยังไม่ชินกับการที่ผมเธอหยุดอยู่แค่ต้นคอ ไม่ได้ลงไปไกลกว่านั้น ผมดีใจตอนที่เธอตัดผม เพราะนี่เป็นทรงผมของนักรบ ไม่ใช่เด็กผู้หญิง ผมรู้นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการ

“คุณเข้ามาได้ยังไง” เธอถามเบาด้วยเสียงกังวานใส

“ฉันคือโทไบอัส อีตัน” ผมบอก เธอหัวเราะ

“จริงด้วย ฉันลืมนี่ไปเลย” เธอเอนตัวออกห่างนิดหนึ่งเพื่อจะมองดูผม แววตาเธอไหวระริก เหมือนกองไฟที่กำลังจะถูกลมพัดกระจาย “เกิดอะไรขึ้นทำไมคุณถึงเพิ่งมาเอาป่านี่”

เสียงของเธอฟังดูท้อแท้ระคนวิงวอนอยู่ในที่ ผมอาจมีความทรงจำแย่งๆ กับที่นี้มากมาย แต่ทริชต้องเจออะไรที่หนักหนาสาหัสกว่าผมหลายเท่า การเดินไปสู่แดนประหาร การถูกพี่ชายทรยศ เซิร์มความกลัว ผมต้องพาเธอออกไปจากที่นี่

การามองเราด้วยความสนใจ ผมรู้สึกอึดอัด เหมือนผิวหนังผมจะปริแตก ผมเกลียดเวลามีคนอื่นมองดูเราแบบนี้

“เอเวอลินห้ามไม่ให้ใครเข้าออกเมือง” ผมบอก “ไม่มีใครกล้าขยับโดยไม่ได้รับคำอนุญาตจากเธอ เมื่อสองสามวันก่อนเธอเพิ่งกล่าวประณามผู้ก่อกวนพวกที่อยู่ข้างนอกนะ”

“ผู้ก่อกวน?” คริสติน่าทวนคำพลาทงหยิบหลอดแก้วออกจากกระเป๋าลแล้วเทของเหลวข้างในใส่ปาก ผมเข้าใจว่ามันคงเป็นยาแก้ปวดสำหรับขาที่ถูกยิงของเธอ

ผมเอามือล้วงกระเป๋ “เอเวอลิน... แล้วก็อีกหลายๆ คนคิดว่าเราไม่ควรออกจากเมืองเพื่อไปช่วยคนที่จับเรามาไว้ที่นี่และหวังจะใช้ประโยชน์จากเราในภายหลัง พวกเขายากฟื้นฟูเมืองและแก้ปัญหาของเรามากกว่าจะออกไป

แก้ปัญหของคนอื่น แน่หนอนว่าฉันแค่สรุปลให้ฟังคร่าวๆ” ผมบอก “แต่ฉันเกรงว่าแนวคิดนั้นจะเข้าทางแม่ของฉันพอดี เพราะตราบเท่าที่เรายังอยู่ในนี้ เธอจะเป็นผู้กุมอำนาจ แต่ทันทีที่เราก้าวออกไปข้างนอก อำนาจพวกนั้นย่อมหลุดจากมือเธอเป็นแน่”

“เยี่ยม” ทริชกลอกตา “แน่หนอน เอเวอลินยอมเลือกหนทางที่เห็นแก่ตัวที่สุด”

“แต่ที่เธอคิดก็มีเหตุผลนะ” คริสติน่ากำหลอดยา “ฉันไม่ได้จะบอกว่าฉันไม่ยอมออกจากเมือง แต่เราก้มีปัญหาของเรามากพออยู่แล้ว เราจะเอาอะไรไปช่วยคนที่เราไม่เคยเจอมาก่อน”

ทริชตรึงตรองพลางเคี้ยวกระพุ้งแก้มของตัวเอง “ฉันก็ไมรู้” เธอยอมรับนาฬิกาของผมบอกว่าตอนนี้บ่ายสามแล้ว ผมอยู่ในนี้นานเกินไป...นานพอจะทำให้เอเวอลินสงสัย ผมบอกแม่ว่า ผมมาที่นี่เพื่อจะยุติความสัมพันธ์กับทริช ซึ่งไม่ควรจะใช้เวลาาน ผมไม่ค่อยแน่ใจว่าเธอจะเชื่อเสียด้วย

ผมบอก “ฟังนะ ฉันตั้งใจมาเตือนพวกเธอ พวกเขากำลังจะเริ่มการไต่สวนนักโทษทุกคน พวกนั้นจะใช้สัตยเซรุ่มบังคับพวกเธอให้พูดความจริง ซึ่งถ้ามันได้ผล พวกเธอจะถูกตัดสินให้มีความผิดฐานเป็นผู้ทรยศ ฉันเชื่อว่าพวกเรคงไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น”

“ความผิดฐานเป็นผู้ทรยศ?” ทริชขมวดคิ้ว “การเปิดโปงความจริงให้คนทั้งเมืองได้รับรู้ถือเป็นการทรยศตรงไหนมึทราบ”

“ก็ตรงที่เธอขัดขึ้นคำสั่งผู้นำของเราไง” ผมบอก “เอเวอลินกับพรรคพวกของเธอไม่คิดจะออกจากเมืองอยู่แล้ว พวกเขาเลยไม่พอใจที่เธอเอาวิดิโอมาเปิดให้ทุกคนเห็นแบบนั้น”

“เหมือนเจอนินไม่มีผิด!” เธอกำหมัดแน่นเหมือนอยากชกอะไรสักอย่าง แต่ไม่มีอะไรให้เธอชก “พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อปกปิดความจริง และเพื่ออะไรเพื่อจะได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลกเล็กรกระจิวหลิวแห่งนี้ น่าขำลันดี”

ผมไม่เต็มใจจะยอมรับ แต่บางส่วนในตัวผมเห็นด้วยกับแม่ของผม ผม

ไม่มีอะไรติดค้างผู้คนที่อยู่ข้างนอกนั้น ไม่ว่าผมจะเป็นไคเวอร์เจนท์หรือไม่ก็ตาม ผมไม่มั่นใจว่าผมอยากอาสาไปช่วยพวกเขาแก้ปัญหามนุษยธรรมที่ว่าไม่ว่าสิ่งนั้นจะหมายถึงอะไรก็ตาม

แต่ผมอยากไปจากเมืองนี้ อยากไปใจแทบขาด ไม่ต่างจากสัตว์ตะเกียกตะกายอยากเป็นอิสระจากกับดัก สัตว์ป่าที่กำลังคลั่งและดิ้อรน ดันรนจะต่อสู้จนเลือดตากระเด็น

“ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะ” ผมพูดอย่างระมัดระวัง “ถ้าสัตตยเซิร์มใช้ได้ผล พวกเธอจะถูกตัดสินว่าเป็นคนผิด”

“ถ้ามันได้ผลนั่นแหละ” คาร่าพูดพลางหรีด่า

“ไคเวอร์เจนท์” ทริชพูดกับเธอแล้วชี้ที่หัวตัวเอง “จำได้มั๊ย”

“น่าสนใจดีนี่” คาร่าเก็บบอยผมที่หลุดยัดไว้ในมวยผมตรงท้ายทอย “แต่ไม่ใช่เรื่องปกติ ตามประสบการณ์ของฉัน ไคเวอร์เจนท์ส่วนใหญ่ไม่สามารถขัดขึ้นสัตตยเซิร์ม ฉันอยากรู้จริงๆว่าเธอทำได้ยังไง”

“แค่คุณกับพวกเออร์ดูโดต์ที่เอาเข็มฉีดยาแทงฉันนะสิ” ทริชย้อน

“อย่าเพิ่งออกนอกเรื่องได้ไหม ถ้าทำได้ ฉันก็ไม่อยากให้ถึงขั้นต้องพาพวกเธอแหกคุกออกไป” ผมบอก จู่ๆ ก็รู้สึกต้องการกำลังใจขึ้นมากะทันหัน ผมเอื้อมไปหามือทริช เธอยกมือมาจับมือผม เราไม่ใช่คนประเภทที่จะถูกเนื้อต้องตัวกันพร่าเพรีอ ดังนั้นทุกจุดที่ร่างกายเราสัมผัสกันจึงให้ความรู้สึกสำคัญ พลังงานและความโล่งใจแล่นพล่านไปทั่วร่างกายของผม

“ก็ไ้จ้” เธอพูด คราวนี้เสียงนุ่มนวลขึ้น “คุณมีแผนอะไรในใจ”

“ฉันจะเกลี้ยกล่อมเอเวอลีนให้ไ้สว่นเธอเป็นคนแรกในกลุ่มพวกเธอสามคน” ผมบอก “เธอแค่ต้องคิดหาข้ออ้างที่จะทำให้คริสติน่ากับคาร่าพ้นผิดและขึ้นให้การแบบนั้นโดยอยู่ไ้อำนาจสัตตยเซิร์ม”

“ฉันต้องโกหกว่าอะไรถึงจะช่วยพวกเธอได้”

“ฉันคงต้องปล่อยเรื่องนั้นให้เป็นหน้าที่ของเธอ” ผมบอก “เพราะเธอถนัดเรื่องโกหกมากกว่าฉัน”

ผมรู้ตั้งแต่ตอนที่พูดว่านั่นเป็นเรื่องที่จีจ๋าเราทั้งสองคน เธอโกหกผม มาหลายครั้งหลายหน เธอเคยให้สัญญากับผมว่า เธอจะไม่เดินเข้าไปตาย ในสำนักงานใหญ่ของเออร์ไต์ตอนที่เจอนั้นเรียกตัวโดเวอร์เจนท์ แต่เธอก็ไป เธอเคยบอกผมว่าเธอจะอยู่ที่บ้านผมระหว่างเรายกทัพไปโจมตีเออร์ไต์ แต่ผมก็พบเธอในสำนักงานใหญ่ของเออร์ไต์ ทำงานกับพ่อของผม ผมเข้าใจว่าทำไมเธอถึงทำเรื่องพวกนั้น แต่นั่นไม่ได้แปลว่าจะไม่มีรอยร้าวในความสัมพันธ์ของเรา

“ได้” เธอก็มองรองเท้าตัวเอง “โอเค ฉันจะคิดเรื่องนั้นเอง”

ผมวางมือลงบนแขนของเธอ “ฉันจะไปคุยกับเอเวอลินเกี่ยวกับการไต่สวนของเธอ ฉันจะพยายามเร่งวันให้เร็วที่สุด”

“ขอบใจนะ”

ผมรู้สึกถึงแรงปรารถนาอันรุนแรงที่จะถอดวิญญาณแล้วเข้าร่วมร่างกับเธอ มันเป็นความรู้สึกที่ตอนนั้นผมคุ้นเคยดี ผมตระหนักว่ามันเป็นความรู้สึกแบบเดียวกับที่ทำให้ผมอยากจูบเธอทุกครั้งที่เราเจอกัน เพราะช่องว่างระหว่างเรา แม้เพียงเล็กน้อยก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจทานทนได้ นิ้วของเราที่เคยเกาะเกี่ยวกันหลวมๆ เมื่อครู่ก่อน ตอนนี้อยู่ประสานกันแน่น ฝ่ามือของเธอขึ้นเหนือ ฝ่ามือของผมมีรอยด้านจากการคว่ำราวจับของรถไฟที่กำลังวิ่งมานับครั้งไม่ถ้วน ตอนนี้เธอดูตัวเล็กและซีดเซียว แต่ดวงตาของเธอทำให้ผมคิดถึงท้องฟ้าโล่งกว้างซึ่งผมไม่เคยเห็นจริงๆ นอกจากในความฝัน

“ถ้าพวกเธอคิดจะจูบกันก็ช่วยบอกฉันด้วย ฉันจะได้หันหน้าไปทางอื่น” คริสติน่าบอก

“เรากำลังจะจูบกัน” ทริชว่า แล้วเราก็จูบกัน

ผมประคองแก้มเธอเพื่อชะลอจูบให้ช้าลง และครอบครองริมฝีปากเธอ เพื่อที่ผมจะได้รู้สึกถึงทุกตำแหน่งที่ริมฝีปากเราสัมผัสกันและกัน ทุกตำแหน่งที่ริมฝีปากเราต้องแยกจากกัน ผมสูดกลิ่นอากาศที่เราใช้ร่วมกันในเสี้ยววินาที จดจำความรู้สึกยามจูบของเธอบัดผ่านจูบของผม ผมอยากบอกอะไรบางอย่าง

กับเธอ แต่มันเป็นเรื่องที่แสนจะเป็นส่วนตัว ผมจึงกลืนคำนั้นลงไป แต่แล้วผมก็ตัดสินใจว่าผมไม่แคร์

“ถ้าเราได้อยู่กันตามลำพังก็คงดี” ผมบอกแล้วถอยออกจากห้องข้างเธอยิ้ม “ฉันก็อยากให้เป็นแบบนี้แหละจะตลอดเวลา”

ขณะที่ปิดประตู ผมเห็นคริสติน่าทำท่าเหมือนคนกำลังอ้วก คาร่าหัวเราะ และทริชปล่อยแขนตักข้างลำตัว

3

กรีซ

“ฉันคิดว่าพวกคุณน่าจะเหมือนกันหมดนั่นแหละ” มือฉันกำหลวมๆ อยู่บนตักเหมือนมือของเด็กวัยแปดขวบที่กำลังนอนหลับ ฉันรู้สึกว่ารำงทั้งร่างหนักอึ้งด้วยฤทธิ์ของสัตยเซรุ่ม เหงื่อไหลมาคั่งอยู่บนเปลือกตาของฉัน “พวกคุณควรขอบคุณฉัน ไม่ใช่มาสอบสวนกันแบบนี้”

“เราควรขอใจเธอที่เธอขัดขืนคำสั่งผู้นำของเธอฉันหรือ ขอใจที่เธอขัดขวางผู้นำของเธอไม่ให้ฆ่าเจอนีน แมตทิวส์ เธอทำตัวเหมือนเป็นคนทรยศมากกว่านะ” เอเวอลีน จอห์นสัน ถ่มคำพูดพวกนั้นออกมาเหมือนงูพ่นพิษ เราอยู่ในห้องประชุมภายในสำนักงานใหญ่ของเออริโดต์ซึ่งเป็นห้องที่ใช้สำหรับการไต่สวน ฉันถูกจองจำในฐานะนักโทษมาได้ราวสัปดาห์หนึ่งแล้ว

ฉันเห็นโทไบอัส ตัวเขาถูกเงาบังครึ่งหนึ่งที่ข้างหลังแม่ของเขา เขาไม่ยอมสบตาฉันนับตั้งแต่ฉันเข้ามาในที่เก่าๆ และตัดแถบพลาสติกที่รัดข้อมือฉัน แต่เมื่อเขาสบตาฉันแวบหนึ่ง ฉันรู้ได้ทันทีว่าถึงเวลาที่ฉันต้องเริ่มโกหกแล้ว

การโกหกนับเป็นเรื่องง่ายที่เดียวพอรู้ว่าตัวเองทำได้ ง่ายเหมือนการกำจัดความรู้สึกถ่วงหนักอันเป็นฤทธิ์ของสัตยเซรุ่ม

“ฉันไม่ใช่คนทรยศ” ฉันว่า “ตอนนั้นฉันเชื่อว่ามาร์คส์รับคำสั่งจาก กองกำลังผสมระหว่างดอนท์เลสกับพวกไร้เผ่าจริงๆ เพราะฉันไม่อาจเข้าร่วม ต่อสู้ในฐานะทหาร ฉันจึงตั้งใจที่จะได้มีส่วนช่วยในทางอื่น”

“ทำไมเธอถึงเป็นทหารไม่ได้” หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ส่องสว่างอยู่ ข้างหลังศีรษะของเอเวอลีน ทำให้ฉันมองไม่เห็นใบหน้าของเธอ ฉันคิดอะไร ได้ไม่ถึงวินาที สัตยเซิร์มก็เริ่มออกฤทธิ์คุกคามความคิดฉัน

“เพราะ” ฉันก็ดริมผีปากเหมือนพยายามจะสะกดกลืนคำพูดไม่ให้หลุด ออกไป ฉันไม่รู้่ว่าตัวเองแสดงละครเก่งขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร แต่ฉันเข้าใจว่า มันคงไม่ต่างอะไรจากการโกหก ซึ่งฉันดูจะทำได้คล่องเป็นพิเศษ “เพราะฉัน ไม่กล้าถือปืนนะสิ พอใจหรือยัง ไม่ใช่หลังจากฉันยิง...เขา เพื่อนของฉันที่ชื่อ วิล ฉันไม่สามารถจับปืนโดยไม่รู้สึกตื่นตระหนกได้อีก”

เอเวอลีนหรีตา ฉันเกรงว่าแม้กระทั่งส่วนที่อ่อนโยนที่สุดในหัวใจเธอ เธอก็ไม่มีความเห็นอกเห็นใจจะมอบให้ฉัน

“สรุปว่ามาร์คส์บอกเธอว่า เขารับคำสั่งของฉันมา” เธอว่า “และทั้งที่ เธอรู้ดีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างตึงเครียดระหว่างเขากับทั้งดอนท์เลส และชาวไร้เผ่า เธอก็ยังเชื่อเขางั้นรี”

“ใช่”

“ฉันพอจะเห็นแล้วว่าทำไมเธอถึงไม่เลือกเออร์ูโดต์” เธอหัวเราะ

แก้มฉันร้อนผ่าว ฉันอยากตบหน้าเอเวอลีนสักฉาด ฉันมั่นใจว่าหลายคน ในห้องก็อยากทำแบบนั้น แต่ไม่มีใครกล้ายอมรับกับเท่านั้นเอง เอเวอลีนจับเรา ทุกคนขังไว้ในเมือง และควบคุมเราโดยให้ชาวไร้เผ่าถือปืนลาดตระเวนไปตาม ถนนต่างๆ เธอรู้ว่าผู้ที่ถือปืนคือผู้ที่กุมอำนาจ เมื่อเจอนิน แมตทิวส์ ตาย อย่างนั้น ก็ไม่มีใครจะลุกขึ้นมาท้าทายอำนาจของเธออีก

หนีจากทรรษาผู้หนึ่งมาปะทรรษาอีกผู้หนึ่ง นี่คือโลกแบบที่เรารู้จัก ในตอนนี้

“งั้นทำไมเธอถึงไม่บอกใครเกี่ยวกับเรื่องนี้” เธอว่า

“ฉันไม่อยากให้ใครรู้ถึงความอ่อนแอของตัวเอง” ฉันว่า “และฉันไม่อยากให้ใครรู้ว่าฉันทำงานกับพ่อของเขา ฉันรู้ว่าเขาจะไม่พอใจ” ฉันรู้สึกได้ว่าคำพูดต่อไปกำลังเอ่อขึ้นตามคอ มันถูกกระตุ้นด้วยสตัยเซรุ่ม “ฉันเปิดโปงความจริงเกี่ยวกับเมืองของเราและเหตุผลที่เราต้องมาอยู่ที่นี่ คุณไม่คิดจะขอบคุณฉันสำหรับเรื่องนั้นก็ไม่เป็นไร แต่อย่างน้อยคุณก็น่าจะทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนั้น แทนที่จะมานั่งทับปัญหาที่คุณเป็นคนก่อขึ้นมาแล้วแกล้งทำว่าเป็นบัลลังก์!”

รอยยิ้มจอมปลอมของเอเวอลีนกระตุกนิดๆ เหมือนเธอเพิ่งกินอะไรเน่าๆ เข้าไป เธอยื่นหน้าเข้ามาหาฉัน ซึ่งทำให้ฉันเห็นเป็นครั้งแรกว่าเธอแก่แค่ไหน ฉันเห็นรอยตีนกาและร่องที่มุมปากของเอเวอลีน ส่วนผิวเธอดูซีดซีขาว ซึ่งคงเป็นผลมาจากการขาดสารอาหารมาหลายปี แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังเป็นคนหน้าตาดี เหมือนลูกชายของเธอนั้นแหละ ความอดอยากไม่อาจขโมยเรื่องนี้จากเธอไป

“ฉันต้องทำอะไรสักอย่างอยู่แล้ว ฉันกำลังสร้างโลกใหม่นี้ยังไงล่ะ” เธอบอก ตอนนี้เสียงเธอเบาจนฉันแทบไม่ได้ยิน “ฉันเคยเป็นแสบเนกชั่น ฉันรู้ความจริงมานานกว่าเธอ เบียทริซ ไพรเอร์ ฉันไม่รู้ว่าเธอทำอิท่าไหนถึงได้ฉายาวิดีโอได้ แต่ฉันสัญญาเลยว่า เธอจะไม่ได้อยู่ในโลกใหม่ของฉันแน่ โดยเฉพาะไม่ใช่กับลูกชายของฉัน”

ฉันยิ้มออกมานิดหนึ่ง ฉันไม่ควรจะยิ้ม แต่การควบคุมสีหน้าทำได้ลำบากมากกว่าการห้ามคำพูดตัวเองในขณะที่มีบางอย่างหนักๆ ไหลอยู่ในเส้นเลือดของฉัน เธอเชื่อว่าโทไบอัสเป็นของเธอ เธอไม่รู้ว่าความจริงที่ว่าโทไบอัสไม่เคยเป็นของใครนอกจากตัวเขาเอง

เอเวอลีนยึดตัวตรงแล้วยกแขนทอดอก

“สตัยเซรุ่มทำให้เรารู้ว่า เธออาจโง่ แต่เธอไม่ใช่ผู้ทรยศ การไต่สวนจบแค่นี้ ออกไปได้”

“แล้วเพื่อนของฉันล่ะ” ฉันพูดเสียงยานคาง “คริสติน่า คาร่า สองคน

“นั่นก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนะ”

“เราจะจัดการกับเรื่องของสองคนนั้นในไม่ช้า” เอเวอลีนบอก

ฉันยืนขึ้น แม้จะรู้สึกวิงเวียนและไม่มีแรงจากเซรุ่ม และภายในห้องที่มีคนแน่นขนัดชนิดไหลเปียดไหล ฉันมองหาประตูไม่เจออยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่งมีคนมาจับแขนฉัน เด็กหนุ่มเจ้าของผิวสีน้ำตาลลอบอุ้มและรอยยิ้มกว้าง...ยูไรท์ เขาพาฉันไปหาประตู จากนั้นทุกคนเริ่มพูดคุยกัน

ยูไรท์พาฉันเดินผ่านโถงทางเดินไปยังแผนกลิฟต์ ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อเขา กดปุ่ม ฉันตามเขาเข้าไป ยังทรงตัวได้ไม่ค่อยดีนัก เมื่อประตูปิดฉันก็พูดว่า “นายคิดว่าตอนฉันพูดถึงการนั่งทับปัญหากับนั่งบัลลังก์นะมากไปหรือเปล่า”

“ไม่เลย เอเวอลีนเข้าใจว่าเธอเป็นพวกอารมณ์ร้อน ถ้าเธอไม่พูดมาถึงจะดูมีพิธี”

ฉันรู้สึกเหมือนทุกส่วนในตัวฉันเปี่ยมล้นไปด้วยพลังงาน ฉันตื่นตากับอนาคตที่กำลังจะมาถึง ฉันเป็นอิสระ เราจะหนีออกจากเมือง จะไม่มีการรอฟังข่าวหรือเดินกลับไปกลับมาในห้องขังอีกต่อไป ไม่มีการเข้าชั้นถ้ำทหารยามโดยไม่เป็นผล

อันที่จริงทหารยามเพิ่งบอกฉันถึงกฎใหม่ที่พวกไรฟ์เผ่าเพิ่งออกเมื่อเข้าคนทุกเผ่าจะต้องย้ายมาอยู่ใกล้สำนักงานใหญ่ของเออร์ูไดต์และอยู่ปะปนกัน ห้ามสมาชิกเผ่าเดียวกันอยู่รวมกันเกินสี่คน เราต้องใส่เสื้อผ้าแบบผสมกันด้วย ฉันเองก็ได้รับแจกเสื้อผ้าสีเหลืองของอมิตีและกางเกงสีดำของแคนเดอร์เพราะกฎใหม่นี้ว่า

“โอเค มาทางนี้...” ยูไรท์เดินนำฉันออกจากลิฟต์ ชั้นนี้เป็นกระจกทั้งชั้น รวมถึงผนัง แสงแดดหักเหผ่านกระจกเกิดเป็นสายรุ้งพรางพราวฉายลงบนพื้น ฉันยกมือหนึ่งป้องตาแล้วตามยูไรท์เข้าไปในห้องแคบๆ ยาวๆ ซึ่งมีเตียงเรียงรายสองฝั่ง ข้างเตียงทุกเตียงมีตุ๊กกระจกสำหรับเก็บเสื้อผ้าและหนังสือ แล้วก็โต๊ะเล็กๆ อีกตัว

“ที่นี่เคยเป็นห้องพักรักษาสำหรับผู้สมัครของเออร์ดูต์” ยูไรห์บอก “ฉันจองเตียงเผื่อคริสตินากับคาร่าไว้ให้ด้วย”

เตียงที่อยู่ใกล้ประตูมีเด็กสาวใส่เสื้อสีแดงนั่งอยู่สามคน ฉันเดาว่าคงเป็นชาวอมิตี และทางฝั่งซ้ายของห้องก็มีผู้หญิงที่แก่กว่านอนอยู่บนเตียง มีแว่นเกี่ยวยู่ที่หูข้างหนึ่งของเธอ เธอคงเป็นพวกเออร์ดูต์ ฉันรู้ว่าฉันควรจะหยุดจับคู่คนเข้ากับเผ่า แต่มันเป็นนิสัยเก่าที่แก้ลำบาก

ยูไรห์ทิ้งตัวลงบนเตียงที่มุมห้องด้านหลัง ฉันนั่งบนเตียงถัดไป ดีใจที่ได้เป็นอิสระและจะได้พักผ่อนจริงๆ เสียที

“ซิคบอกว่า บางครั้งพวกไรเผ่าก็ต้องใช้เวลาในการทำเรื่องปล่อยตัว แต่สองคนนั้นจะได้ออกมาภายในคืนนี้” ยูไรห์บอก

ฉันรู้สึกโล่งใจแทบหนึ่งทีทุกคนที่ฉันรักจะได้ออกจากห้องขังภายในคืนนี้ แต่สักพักฉันก็นึกได้ว่าเคลือบยังอยู่ในนั้น เพราะเขาเป็นลูกน้องคนสำคัญของเจอนิน แมตทิวส์ พวกไรเผ่าไม่มีทางปล่อยเขาให้พ้นผิดไปได้แน่ แต่พวกไรเผ่าตั้งใจจะกวาดล้างอิทธิพลของเจอนิน แมตทิวส์ ที่มีต่อเมืองนี้จนถึงระดับไหน ฉันเองก็ไม่ว่า

ฉันไม่สนใจ คิดในใจ แต่แม้กระทั่งตอนที่คิด ฉันก็รู้ว่ามันไม่เป็นความจริง เคลือบยังเป็นพี่ชายของฉันอยู่ดี

“วิเศษ” ฉันว่า “ขอบใจนะ ยูไรห์”

เขาพยักหน้าแล้วเอนหัวฟังฉันให้คอดังอยู่ได้

“นายเป็นยังไงบ้าง” ฉันว่า “ฉันหมายถึง...เรื่องลินน์...”

ยูไรห์เป็นเพื่อนกับลินน์และมาร์ลีนมาตั้งแต่ฉันเริ่มรู้จักพวกเขา และตอนนี้พวกเขาก็ตายไปทั้งคู่ ฉันรู้สึกเหมือนฉันน่าจะเข้าใจเขา เพราะฉันก็เสียเพื่อนสนิทไปสองคนเหมือนกัน ออกจากความกดดันระหว่างการฝึกอบรมและวิลจากซิมูแลชั่นโจมตีและการกระทำอันชั่วช้าของฉัน แต่ฉันไม่อยากทำเหมือนว่าความทุกข์ของเราเป็นสิ่งที่เหมือนกัน เพราะยังไม่ว่ายูไรห์ก็รู้จักเพื่อนของเขาดีกว่าที่ฉันรู้จักเพื่อนของฉัน

“ฉันไม่อยากพูดถึงเรื่องนั้น” ยูไรห์สั่นหัว “หรือคิดถึงมัน ฉันพยายามคิดถึงแต่อนาคต”

“โอเค ฉันเข้าใจ แต่...ถ้านายอยากได้คนคุยด้วย ฉัน...”

“โอเค” เขายืมให้ฉันแล้วลุกขึ้นยืน “เธออยู่ที่นั่นได้ใช่ไหม ฉันบอกแม่ไว้ว่าฉันจะกลับบ้านคืนนี้ ดังนั้นฉันคงต้องลาเสียที อ้อ เกือบลืมเลย โฟร์บอกว่าเขาอยากเจอเธอคืนนี้”

ฉันนั่งตัวตรงทันที “จริงเหรอ เมื่อไหร่ ที่ไหน”

“ห้าทุ่มเศษๆ ที่สวนสาธารณะมิลเลนเนียม” เขายืมซ้ำๆ “อย่าตื่นเต็น นกสิ เดี่ยวหัวก็ระเบิดหรอก”

4

ไทโบัส

แม่ผมนั่งทุกอย่างตรงขอบเสมอ ไม่ว่าจะเป็นบนเก้าอี้ หิ้ง หรือโต๊ะ เหมือนแม่คิดว่าเธออาจต้องหนีไปจากที่นี่ไม่วันที่ใดก็วันหนึ่ง ครั้งนี้เป็นโต๊ะทำงานเก่าของเจอนีนในสำนักงานใหญ่ของเออร์ไต์ แม่ นั่งอยู่ตรงริมขอบโต๊ะ ปลายเท้าแตะเขย่งอยู่บนพื้น แสงไฟชมพูขมัวของเมืองส่องสว่างอยู่ข้างหลัง ผมจนมีเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

“แม่คิดว่าเราต้องพูดถึงความจงรักภักดีของคุณเสียหน่อย” เอเวอลีนบอก แต่ไม่ได้ฟังเหมือนเธอพยายามจะกล่าวหาหรืออะไรทำนองนั้น แคฟังเหนื่อยๆ ช่วงหนึ่งเธอดูเหมือนจะน้อยล้าจนผมรู้สึกเหมือนตัวเองสามารถมองทะลุผ่านเธอได้เลยทีเดียวนะ แต่สักพักเอเวอลีนก็นิ่งตัวตรง แล้วความรู้สึกนั้นก็หายไป

“ถ้าจะพูดกันตามจริง คุณเป็นคนช่วยให้ทริชเอาวิดีโออันนี้มาเปิดให้ทุกคนดูได้” แม้ว่า “คนอื่นอาจไม่รู้ แต่แม่รู้”

“ฟังนะ” ผมโน้มตัวไปข้างหน้าและชนศอกกับหัวเข่า “ผมไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ในไฟล์นั้น ผมแค่เชื่อในวิจารณ์ญาณของทริชมากกว่าตัวเอง เรื่องก็มีแค่นี้”

ผมเคยคิดว่า ถ้าผมบอกเอเวอลีนว่าผมเลิกกับทริช นั้นจะทำให้แม่เชื่อใจ

ผมมากขึ้น และผมก็คิดถูก เธอเลิกวางตัวเย็นชาและเปิดเผยกับผมมากขึ้น นับตั้งแต่ผมหลอกเธอเรื่องนั้น

“ตอนนี้ลูกก็ได้เห็นวิดีโอที่ว่าแล้ว” เอเวอลินว่า “ลูกคิดยังไง ลูกคิดว่าเราควรจะออกจากเมืองรีเปลา”

ผมรู้ว่าเธออยากได้ยินผมบอกว่า ผมไม่เห็นเหตุผลที่เราจะออกไปช่วยผู้คนข้างนอก แต่ผมโกหกไม่เก่ง ดังนั้นผมจึงใช้วิธีเลือกพูดความจริงเป็นบางส่วน

“ผมกลัว” ผมบอก “ผมไม่มั่นใจว่ามันจะเป็นการฉลาดที่เราจะออกจากเมืองทั้งๆ ที่รู้ว่ามียันตราयरอรเราอยู่”

เอเวอลินมองผมอยู่ครู่หนึ่งพร้อมกับกัดกระพุ้งแก้มตัวเอง ผมได้ยินเสียงนั้นมาจากเธอ ผมเคยกัดกระพุ้งแก้มจนเป็นแผลในระหว่างที่รอฟกกลับบ้าน ไม่แน่ว่าจะได้เจอพ่อในภาคไหน จะเป็นคนที่ชาวแอ็บเนเกชั่นให้การยอมรับนับถือหรือเจ้าของมือที่ฟาดผม

ผมใช้ลิ้นดันแผลถูกกัดแล้วกลืนความทรงจำพวกนั้นลงไปเหมือนกลืนน้ำดีขมๆ

เอเวอลินไถลตัวลงจากโต๊ะแล้วเดินไปที่หน้าต่าง “แม่ได้รับรายงานที่น่าเป็นห่วงเกี่ยวกับการจัดตั้งกลุ่มกบฏในหมู่พวกเรา” เธอเงยหน้าแล้วเลิควิว “มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้คนจะรวมตัวกันจัดตั้งองค์กร นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นมนุษย์ แต่แม่คิดไม่ถึงว่ามันจะเกิดขึ้นเร็วขนาดนี้”

“องค์กรแบบไหนเธอฮะ”

“แบบที่อยากจะออกจากเมืองนี้แหละสิ” เธอว่า “พวกเขาปล่อยคำปฎิญาณหรืออะไรทำนองนั้นเมื่อเข้า พวกนั้นเรียกตัวเองว่ากลุ่มอัลลีเจนท์” เมื่อเห็นผมทำหน้างงๆ เธอก็อธิบายเพิ่ม “เพราะพวกเขาเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของเมืองยังไงล่ะ เข้าใจรึยัง”

“วัตถุประสงค์ดั้งเดิมของเมือง คุณหมายถึงเรื่องที่อยู่ในวิดีโอของอีดิธไพร์เออร์ นั้นนะเธอ ที่ว่าเราควรส่งคนออกไปเมื่อเมืองมีประชากรที่เป็น

“ไต่เวอร์เจนท์มากพอ”

“ใช่ ก็เรื่องนั้นนั่นแหละ แล้วยังมีเรื่องการอยู่แบบแบ่งเผ่าด้วย อัลลี-เจนท์อ้างว่าพวกเราถูกกำหนดมาให้อยู่เป็นเผ่า เพราะนั่นเป็นวิถีชีวิตของเรามาตั้งแต่ต้น” เอเวอลีนสั่นศีรษะ “มนุษย์เรากลัวความเปลี่ยนแปลงเสมอ แต่เราจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้”

หลังจากระบบเผ่าถูกทำลาย บางส่วนในตัวผมรู้สึกเหมือนได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่คุมขังผมมานาน ผมไม่ต้องคอยประเมินว่าความคิดหรือการตัดสินใจของผมจะเข้ากับคตินิยมคัมภีร์ของเผ่าหรือไม่ ผมไม่ต้องการให้เรากลับไปใช้ระบบเผ่าอีก

แต่เอเวอลีนไม่ได้ปลดปล่อยเราเป็นอิสระอย่างที่เธอคิด เธอแค่ทำให้พวกเราทุกคนกลายเป็นคนไร้เผ่าก็เท่านั้นเอง เธอกลัวสิ่งที่เราจะเลือก ถ้าเราได้รับอิสรภาพอย่างแท้จริง นั่นแปลว่าไม่ว่าผมจะคิดยังไงเกี่ยวกับระบบเผ่า ผมก็ตั้งใจที่มีใครบางคนข้างนอกโน้นลูกมาต่อต้านเธอ

ผมพยายามวางหน้านิ่งเฉย แต่หัวใจผมเต้นเร็วขึ้น ผมต้องระวังตัว ถ้ายังอยากให้เอเวอลีนไว้วางใจ ผมอาจหลอกคนอื่นได้ แต่มันยากที่จะโกหกแม่ เธอเป็นคนเดียวที่รู้ความลับในบ้านแอ็บเนเกชั่นของเรา บ้านที่สอนการใช้ความรุนแรงไว้หลังกำแพงของมัน

“แล้วคุณคิดจะทำยังไงกับพวกเขา” ผมถาม

“ก็ต้องหาทางควบคุมพวกเขาไว้นะสิ จะให้ทำยังไง”

คำว่า ‘ควบคุม’ ทำให้ผมนั่งตัวตรง แข็งทื่อไม่ต่างจากเก้าอี้ที่อยู่ใต้ตัวผมในเมืองนี้ คำว่า ‘ควบคุม’ หมายถึงเข็มฉีดยาและเชลล์ ถึงจะมองไม่เห็น มันหมายถึงการถูกควบคุมโดยซิมูเลชั่น สิ่งซึ่งเคยเกือบทำให้ผมฆ่าพริซ สิ่งซึ่งเปลี่ยนดอนท์เลสทั้งเผ่าให้กลายเป็นกองทัพ

“ด้วยซิมูเลชั่น?” ผมถามซ้ำๆ

เอเวอลีนขมวดคิ้ว “ต้องไม่อยู่แล้ว! แม่ไม่ใช่เจอนีน แมตทิวส์ นะ!”

การระเบิดอารมณ์ของเธอทำให้ผมชักฉุน “อย่าลืมนะสิว่าผมแทบจะไม่รู้จัก

คุณเลยนะ เอเวอลีน”

เธอผละเล็กน้อยเมื่อโดนตอกกลับ “ฉันแม่ก็ขอบอกไว้เลยว่า แม่ไม่มีวันใช้ชีวิตร่วมกันเป็นอันขาด ให้ตายซะยังจะดีกว่า”

มีโอกาสนสูงที่การสังหารจะเป็นวิธีที่เธอเลือกใช้ ทำให้พวกเขาเจ็บได้แน่นอน ตัดไฟแต่ต้นลมตั้งแต่การปฏิบัติยังไม่ทันเริ่ม ไม่ว่ากลุ่มอัลลีเจนท์ที่ว่าจะเป็นใคร พวกเขาก็ควรจะได้รับคำเตือนโดยด่วนที่สุด

“ผมหาให้ได้ว่าพวกเขาเป็นใคร” ผมบอก

“แม่ก็มั่นใจว่าลูกทำได้ ลูกคิดว่าแม่บอกเรื่องนี้กับลูกเพื่ออะไรล่ะ”

มีเหตุผลมากมายที่เธอจะบอกเรื่องนี้กับผม เพื่อทดสอบ เพื่อจับผิด หรือเพื่อป้อนข้อมูลเท็จ ผมรู้ว่าแม่ของผมเป็นคนยังไง เธอเป็นคนประเภทที่คำนึงถึงผลสำเร็จมากกว่าวิธีการ ก็เหมือนกับพ่อของผมนั่นแหละ และบางครั้งก็รวมถึงตัวผมด้วย

“ฉันเอาเป็นว่าเรื่องนี้ปล่อยเป็นหน้าที่ของผม ผมจะหาพวกเขาให้เจอ”

ผมลุกขึ้น แต่นิ้วผมแห้งราวกับกิ่งไม้ของเธอจับแขนผมไว้ “ขอบใจนะ”

ผมบังคับตัวเองให้มองแม่ ดวงตาเธอค่อนขำขิดกัน จมูกงอรั้งตรงปลายเหมือนจมูกของผม ผิวคล้ำปานกลาง คล้ำกว่าผมเล็กน้อย ช่วงเวลาหนึ่งผมเห็นเธออยู่ในชุดสีเทาของแอ็บเนกซ์ ผมดกหนาถูกรวบตรึงด้วยกิ๊บเป็นโหลๆ เธอนั่งตรงข้ามผมที่โต๊ะอาหาร ผมเห็นภาพเธอนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง มองถนนที่องค์กรประกอบแวดล้อมที่แทบจะเป็นพิมพ์เดียวกันเพื่อรอตุลาการของพ่อ จอดเทียบหน้าบ้าน แม่กำมือหลวมๆ ไม่ใช่สิ กำแน่นเสียจนข้อนิ้วสีแทนกลายเป็นสีขาว สมัยนั้นเรามีความกลัวที่ผูกมัดเราไว้ด้วยกัน ตอนนั้นเมื่อเธอไม่มีอะไรให้กลัวอีกต่อไป บางส่วนในตัวผมอดสงสัยไม่ได้ว่า มันจะเป็นยังไงถ้าได้อยู่กับเธอยามที่เธอเข้มแข็งเช่นนี้

ผมรู้สึกปวดใจเหมือนผมทรยศต่อแม่ ผู้หญิงซึ่งเคยเป็นพันธมิตรเพียงคนเดียวของผม ผมรีบหันหลังก่อนตัวเองจะเปลี่ยนใจและขอโทษเธอ

ผมออกจากสำนักงานใหญ่ของเออร์ไต์ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย
ดวงตาผมสับสน เพราะพวกมันพยายามจะมองหาสีประจำเผ่า แต่ก็ไม่พบ
ผมใส่เสื้อสีเทา กางเกงยีนสีน้ำเงิน และรองเท้าสีดำ ใหม่ทั้งคู่ แต่ภายใต้
เสื้อผ้าเหล่านั้นคือรอยสักของดอนท์เลส มันเป็นไปได้ที่จะลบตัวเลือกรandom
โดยเฉพาะในเรื่องนี้